

Ήθη και έθιμα Χριστουγέννων

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Φωτό:teamgr.gr

Σε αυτή την ανάρτηση θα δούμε τα **ήθη και τα έθιμα των Χριστουγέννων**, όπως τα συναντούμε σε πολλές περιοχές της πατρίδας μας, αλλά και σε διάφορες χώρες των Βαλκανίων.

Αξίζει τον κόπο να τα διαβάσουμε, αλλά και να συνεχίσουμε να τα τηρούμε!

Η προέλευση των καλάντων

Την ονομασία τους, την πήραν από την λατινική λέξη *calenda*, που διαμορφώθηκε από το ελληνικό ρήμα *καλώ*. Παιδιά, κατά ομάδες, περιφέρονταν και περιφέρονται στα σπίτια, στους δρόμους, στα καταστήματα και τραγουδούν με ειδικό όργανο τραγούδια, που αφορούν τα Χριστούγεννα, τη γιορτή της Πρωτοχρονιάς, τη γιορτή του Μ. Βασιλείου και μερικά και την Περιτομή του Χριστού.

Το έθιμο αυτό προϋπήρχε στην Ελλάδα, πριν από την Ρώμη.

Τα παιδιά κρατούσαν ένα κλαδί ελιάς ή δάφνης, στολισμένο με καρπούς και άσπρο μαλλί (η λεγόμενη ειρεσιώνη, από το έριο = μαλλί), γύριζαν και τραγουδούσαν και

τους έδιναν δώρα.

Μετά, πήρε το έθιμο αυτό και η Ρώμη. Στο Βυζάντιο κρατούσαν ραβδιά, ή φανάρια, ή ομοιώματα πλοιαρίων ή και κτιρίων, στολισμένα και τραγουδώντας, συνόδευαν το τραγούδι με κρούση τριγώνου ή τύμπανου... (περίφημος ο σχετικός πίνακας του Νικηφόρου Λύτρα ο τυμπανιστής - 1832 - 1927).

Σήμερα η βάση, και μάλιστα στους Πόντιους, διασώζεται άθικτη. Ακούμε κάλαντα πολλά και ποικίλα, με πολλές παραλλαγές και αποχρώσεις, στα διάφορα διαμερίσματα της χώρας μας.

(Από το βιβλίο «Ήθη, έθιμα και... άλλα» του π. Τιμόθεου Κ. Κιλίφη)

Τα Κόλιεντα (Καστοριά)

Τα τοπικά παραδοσιακά χριστουγεννιάτικα κάλαντα της Καστοριάς εξακολουθούν να τραγουδιούνται και σήμερα τα χαράματα της 23ης Δεκεμβρίου από τις παρέες μικρών και μεγάλων και από τα μέλη πολιτιστικών σωματείων, τα οποία, νιώθοντας την περιθωριοποίηση που δέχονται τα τελευταία χρόνια από κάλαντα άλλων περιοχών, κατορθώνουν κάθε παραμονή Χριστουγέννων να μας τα θυμίζουν, προστατεύοντάς τα από τη λησμονιά και τη φθορά του χρόνου.

Χαρά και συγκίνηση προσφέρουν οι στίχοι τους, γιατί απευθύνονται σ' όλα τα μέλη της οικογένειας, από τον μεγαλύτερο έως τον πιο μικρό.

Τα παλαιότερα χρόνια, οι νοικοκυραίοι έδιναν για δώρο στα παιδιά που τραγουδούσαν τα κάλαντα, καρύδια, μήλα και μπιλίτσκες (μικρά χοιρινά λουκάνικα) και σπανιότερα χρήματα.

Κόλλιντα και Καλαντάρηδες (Φυλακτό)

Αντίστοιχο έθιμο με τα κάλαντα σε άλλες περιοχές της Ελλάδας, οι καλαντάρηδες την παραμονή των Χριστουγέννων αφορούν στην περιφορά των νεαρών που πρόκειται να πάνε φαντάρει, κατά την οποία τραγουδούν το παραδοσιακό τραγούδι: “Σαράντα μέρες έχουμι Χριστόν που καρτερούμι, κι αυτές σαράντα τώρα θέλω να τον τραγουδήσω. Χριστούγεννα, να Χριστούγεννα, Χριστός τώρα γεννιέται. Γεννιέτι και βαφτίζετι, στο μέλι και στο γάλα. Το μέλι το τρων οι άρχοντες, το γάλα οι αφεντάδες. Και μεις να σας τραγουδήσουμι, Χριστός να σας φυλάει, Και του χρόνου”. Σκοπός των καλαντάρηδων είναι η συλλογή κάποιου χρηματικού ποσού, που θα έχουν στη διάθεσή τους όσο διαρκεί η θητεία τους, η οποία θεωρείται προθάλαμος της ωρίμανσής τους. Έτσι, το έθιμο συνδυάζει τον εορτασμό των Χριστουγέννων με το πέρασμα των νεαρών στην ενηλικίωση.

(πηγή: in.gr)

«Καληνеспέρα» (Χωριά της Έξω Μάνης)

Την παραμονή των Χριστουγέννων, με το ηλιοβασίλεμα βγαίναμε στην “Καληνеспέρα”. Όλα τα παιδιά είχαν φτιάξει τις παρέες τους, είχαν σχηματίσει ομαδούλες και είχαν ετοιμαστεί για τα κάλαντα με πολλές πρόβες.

Μπαίναμε στα σπίτια, που ήταν όλα ανοιχτά και περίμεναν, και αφού χαιρετούσαμε ρωτάγαμε:

- Να τα πούμε; να τα πούμε;

- Πέστε τα.

Ήταν πάντοτε καταφατική η απάντηση. Αρχίζαμε τότε δυνατά και πολλές φορές παράτονα “Καλήν εσπέρα άρχοντες...” και τελειώναμε: “σ’ αυτό το σπίτι πού ‘ρθαμε πέτρα να μη ραγίσει...”. Οι νοικοκυρές μας εύχονταν “και του χρόνου” και μας έδιναν χρήματα ή μας έριχναν από το ρογί του σπιτιού, λάδι στο ντενεκάκι που κάποιος από μας κρατούσε... Φυσικά το ύψος της αμοιβής ήταν πάντα σχετικό με την οικονομική κατάσταση και την... τσιγκουνιά του καθενός. Στα λυπημένα σπίτια δεν λέγαμε τα κάλαντα. Όταν τελείωνε η γύρα και περνούσαμε όλα τα σπίτια του Χωριού, πηγαίναμε και πουλάγαμε το λάδι στον μπακάλη και κάναμε δίκαιη μοιρασιά σε όλα τα έσοδα.

(Από το περιοδικό «Μάνη, χθες, σήμερα, αύριο»)

Η ιστορία του Χριστογεννιάτικου Δέντρου

Το Χριστουγεννιάτικο δέντρο ως σύμβολο

Ο Άγγλος ιερομόναχος Άγιος Βονιφάτιος ήταν αυτός που καθιέρωσε το Χριστουγεννιάτικο δέντρο ως σύμβολο τον 8ο αιώνα μ.Χ. Σύμφωνα με την παράδοση για να εξαλείψει την ιερότητα που απέδιδαν οι ειδωλολάτρες στη δρυ, έβαλε στη θέση του το έλατο σαν σύμβολο χριστιανικό και ειδικότερα σαν σύμβολο των Χριστουγέννων.

Η παράδοση θέλει το ιδρυτή του Προτεσταντισμού Μαρτίνο Λούθηρο να είναι αυτός ο οποίος καθιέρωσε το στόλισμα του Χριστουγεννιάτικου δέντρου ενώ το 1882 στην Νέα Υόρκη στολίστηκε το πρώτο ηλεκτρικά φωτισμένο Χριστουγεννιάτικο δέντρο από ένα συνάδελφο του Τόμας Έντισον.

Το Χριστουγεννιάτικο δέντρο στην Ελλάδα

Το έθιμο του Χριστουγεννιάτικου δέντρου το έφεραν στην χώρα μας οι Βαυαροί και στην Ελλάδα για πρώτη φορά στολίστηκε δέντρο στα Ανάκτορα του Όθωνα το 1833.

Πρόδρομος του χριστουγεννιάτικου δέντρου στην Ελλάδα ήταν το παραδοσιακό Χριστόξυλο ή Δωδεκαμερίτης ή Σκαρκάντζαλος κυρίως στα χωριά της Βορείου Ελλάδος.

Κάθε Χριστούγεννα έβαζαν ένα μεγάλο κούτσουρο από άγρια κερασιά, πεύκο ή ελιά στο τζάκι όπου θα έκαιγε για όλο το 12ήμερο των γιορτών από τα Χριστούγεννα ως τα Φώτα. Σύμφωνα με την παράδοση φέρνει καλοτυχία και κυρίως προστατεύει το σπίτι από τους καλικάντζαρους που μπαίνουν από τις καμινάδες και κλέβουν ή κάνουν ζημιές στο νοικοκυριό.

(Πηγή: madata.gr)

Το ελληνικό караβάκι

Το έθιμο του χριστουγεννιάτικου δέντρου, όπως και να έχει, δεν είναι ελληνικό. Ελληνικό είναι το караβάκι που εμφανίστηκε λίγο μετά την τουρκοκρατία. Με την αποτίναξη του τουρκικού ζυγού, οι Έλληνες προσπάθησαν να αναπτύξουν τη ναυτιλία και το εμπόριο. Έτσι, όταν κατά την περίοδο των Χριστουγέννων, οι ναυτικοί γύριζαν στα σπίτια τους για τις γιορτές, οι νοικοκυρές στόλιζαν ένα καράβι.

«Το Χριστόψωμο» (Έθιμο Κρήτης)

Το ζύμωμα του χριστόψωμου θεωρείται έργο θείο και είναι έθιμο καθαρά

Χριστιανικό. Οι γυναίκες φτιάχνουν τη ζύμη με ιδιαίτερη ευλάβεια και υπομονή. Το ζύμωμα είναι μια ιεροτελεστία. Χρησιμοποιούν ακριβά υλικά, όπως φιλοκοσκινισμένο αλεύρι, ροδόνηρο, μέλι, σουσάμι, κανέλα και γαρίφαλα, και κατά τη διάρκεια του ζημώματος λένε: “Ο Χριστός γεννιέται, το φως ανεβαίνει, το προζύμι για να γένει.” Πλάθουν το ζυμάρι και παίρνουν τη μισή ζύμη και φτιάχνουν μια κουλούρα. Με την υπόλοιπη φτιάχνουν σταυρό με λουρίδες απ’ τη ζύμη. Στο κέντρο βάζουν ένα άσπαστο καρύδι ή ένα αυγό, συμβολίζοντας τη γονιμότητα. Στην υπόλοιπη επιφάνεια σχεδιάζουν σχήματα με το μαχαίρι ή με το πιρούνι, όπως λουλούδια, φύλλα, καρπούς, πουλάκια. Σε πολλά μέρη τα χριστόψωμα, τα έφτιαχναν κεντημένα με ωραία σχήματα που γίνονταν πάνω στο ζυμάρι με διάφορα ποτήρια, μικρά ή μεγάλα ή κούπες από βελανίδια που συμβόλιζαν την αφθονία που ήθελαν να έχουν στην παραγωγή των ζώων και της σοδειάς του σπιτιού τους.

Για το χριστουγεννιάτικο τραπέζι, το Χριστόψωμα είναι ευλογημένο ψωμί, αφού αυτό θα στηρίξει τη ζωή του νοικοκύρη και της οικογένειάς του. Το κόβουν ανήμερα τα Χριστούγεννα, δίνοντας πολλές ευχές. Απαραίτητος επάνω, χαραγμένος ο σταυρός. Την ημέρα του Χριστού, ο νοικοκύρης παίρνει το χριστόψωμα, το σταυρώνει, το κόβει και το μοιράζει σ’ όλη την οικογένειά του και σε όσους παρευρίσκονται στο χριστουγεννιάτικο τραπέζι. Μερικοί, εδώ βλέπουν ένα συμβολισμό της Θείας κοινωνίας, όπως ο Χριστός έδωσε τον άρτον της ζωής σε όλη την ανθρώπινη οικογένειά του.

Από τις προετοιμασίες της παραμονής των Χριστουγέννων πιο χαρακτηριστική είναι εκείνη που αναφέρεται στο ζύμωμα του χριστόψωμου. Κατά τόπους φτιάχνεται σε διάφορες μορφές και έχει διαφορετικές ονομασίες όπως: “το ψωμί του Χριστού”, “Σταυροί”, “βλάχες” κ.ά.”

«Το Χριστόξυλο» (Έθιμο Μακεδονίας)

Στα χωριά της βόρειας Ελλάδας, από τις παραμονές των εορτών ο νοικοκύρης ψάχνει στα χωράφια και διαλέγει το πιο όμορφο, το πιο γερό, το πιο χοντρό ξύλο από πεύκο ή ελιά και το πάει σπίτι του. Αυτό ονομάζεται Χριστόξυλο και είναι το ξύλο που θα καίει για όλο το δωδεκάημερο των εορτών, από τα Χριστούγεννα μέχρι και τα Φώτα, στο τζάκι του σπιτιού. Η στάχτη των ξύλων αυτών προφύλασσε το σπίτι και τα χωράφια από κάθε κακό. Πριν ο νοικοκύρης φέρει το Χριστόξυλο, κάθε νοικοκυρά φροντίζει να έχει καθαρίσει το σπίτι και με ιδιαίτερη προσοχή το τζάκι, ώστε να μη μείνει ούτε ίχνος από την παλιά στάχτη. Καθαρίζουν ακόμη και την καπνοδόχο, για να μη βρίσκουν πατήματα να κατέβουν οι καλικάντζαροι, τα κακά δαιμόνια, όπως λένε στα παραδοσιακά χριστουγεννιάτικα παραμύθια. Το βράδυ της παραμονής των Χριστουγέννων, όταν όλη η οικογένεια θα είναι μαζεμένη γύρω από το τζάκι, ο νοικοκύρης του σπιτιού ανάβει την

καινούρια φωτιά και μπαίνει στην εστία το Χριστόξυλο. Σύμφωνα με τις παραδόσεις του λαού, καθώς καίγεται το Χριστόξυλο, ζεσταίνεται ο Χριστός στη φάτνη Του. Σε κάθε σπιτικό, οι νοικοκυραίοι προσπαθούν το Χριστόξυλο να καίει μέχρι τα Φώτα.

«Η κοτόσουπα» (Έθιμο Κρήτης)

Κύριο πιάτο την ημέρα των Χριστουγέννων είναι η γαλοπούλα. Την πρωτοχρονιά η συνήθεια ήταν να φτιάχνουν κότα ή “κούρκο” (γαλοπούλα) γεμιστό με κάστανα, καρύδια, σταφίδες, κιμά, κρεμμύδι, πιπέρι και μαϊντανό, όλα καβουρδισμένα. Το έθιμο της γαλοπούλας έφτασε στην Ευρώπη από το Μεξικό το 1824 μ.Χ. Ενα άλλο συνηθισμένο πιάτο είναι το ψητό χοιρινό κρέας (το ψήσιμο γινόταν στη χόβολη του τζακιού). Υπήρχε όμως και η εποχή που τη μέρα αυτή έτρωγαν χοιρινό με πρασοσέλινο ή όποιο άλλο κρέας με πιλάφι.

Ωστόσο, σε αρκετές περιοχές της χώρας μας διατηρείται το έθιμο της κοτόσουπας, ιδιαίτερα στη Θεσσαλία και στην Κρήτη. Παλαιότερα η κοτόσουπα αποτελούσε το κυρίως πιάτο που έτρωγαν οι Έλληνες όταν επέστρεφαν από την εκκλησία.

«Το αναμμένο πουρνάρι» (Έθιμο Ηπείρου)

Μια ωραία συνήθεια που βασίζεται σε μια παλιά παράδοση. Όταν γεννήθηκε ο Χριστός και πήγαν, λέει, οι βοσκοί να προσκυνήσουν, ήταν νύχτα σκοτεινή. Βρήκαν κάπου ένα ξερό πουρνάρι κι έκοψαν τα κλαδιά του. Πήρε ο καθένας από ένα κλαδί στο χέρι, του έβαλε φωτιά και γέμισε το σκοτεινό βουνό χαρούμενες φωτιές και τριξίματα και κρότους. Από τότε, λοιπόν, έχουν τη συνήθεια στα χωριά της Άρτας, όποιος πάει στο σπίτι του γείτονα, για να πει τα χρόνια πολλά, καθώς και όλα τα παιδιά τα παντρεμένα, που θα πάνε στο πατρικό τους, για να φιλήσουν το χέρι του πατέρα και της μάνας τους, να κρατούν ένα κλαρί πουρνάρι, ή ό,τι άλλο δεντρικό που καίει τρίζοντας. Στο δρόμο το ανάβουν και το πηγαίνουν έτσι αναμμένο στο πατρικό τους σπίτι και γεμίζουν χαρούμενες φωτιές και κρότους τα σκοτεινά δρομάκια του χωριού.

Ακόμη και στα Γιάννενα το ίδιο κάνουν. Μόνο που εκεί δεν κρατούν ολόκληρο το κλαρί το πουρνάρι αναμμένο στο χέρι τους – είναι μεγάλη πολιτεία τα Γιάννενα – αλλά κρατούν στη χούφτα τους μια χεριά δαφνόφυλλα και πουρναρόφυλλα, που τα πετούν στο τζάκι, μόλις μπουνε και καλημερίζουν. Κι όταν τα φύλλα τα ξερά πιάσουν φωτιά κι αρχίσουν να τρίζουν και να πετάνε σπίθες, εύχονται: «Αρνιά, κατσίκια, νύφες και γαμπρούς!» Αυτή είναι η καλύτερη ευχή για κάθε νοικοκύρη. Να προκόβουν τα κοπάδια του, να πληθαίνει η φαμελιά του, να μεγαλώνουν τα κορίτσια και τα παλικάρια του, να του φέρνουν στο σπίτι νύφες και γαμπρούς, να

του δώσουν εγγόνια που δε θ' αφήσουν τ' όνομα το πατρικό να σβήσει.

Οι καλικάντζαροι

Οι καλικάντζαροι είναι μια παλιά παράδοση στην πατρίδα μας. Και σε κάθε τόπο, και πιο πολύ στα χωριά, υπάρχουν χίλιοι θρύλοι και έθιμα γύρο από αυτούς. Εμφανίζονται κάθε Χριστούγεννα. Μερικοί λένε ότι είναι πνεύματα, άλλα καλά και άλλα κακά. Άλλοι πάλι πιστεύουν ότι είναι παράξενα όντα, μαλλιαρά και ότι τρυπώνουν στα σπίτια από τις καμινάδες. Τις νύκτες πηγαίνουν και κλέβουν τα φαγητά που βρίσκουν και πιο πολύ τα σύκα γιατί τους αρέσουν πολύ. Όταν τελειώσουν το φαγητό τους αρχίζουν να χορεύουν.

Όλοι οι χωρικοί, όταν πλησιάζει βράδυ, φοβούνται να ξεμυτίσουν από το σπίτι τους, προπάντων τα μικρά παιδιά, ως ότου έρθει η γιορτή των Φώτων, που ρίχνουν το σταυρό και οι καλικάντζαροι εξαφανίζονται. Τότε πάνε και ζούνε κάτω από τη γη. Και εμφανίζονται πάλι τα άλλα Χριστούγεννα.

Σε πολλά χωριά ρίχνουνε αναμμένα κάρβουνα στα πηγάδια, για να μην μαγαρίσουν οι καλικάντζαροι.

Δεν μπορώ να σας εξηγήσω καλύτερα, τι είναι ένας Καλικάντζαρος, γιατί απλούστατα δεν υπάρχουν.

(Από την εγκυκλοπαίδεια του Χάρη Πάτση)

Τα Χριστούγεννα στα Βαλκάνια

-
Οι ημέρες των Χριστου- γέννων είναι αφιερωμένες στην παράδοση, τα ήθη και τα έθιμα. Τα Χριστούγεννα εορτάζονται με διάφορους τρόπους στις βαλκανικές χώρες, με τα ξεχωριστά ήθη και τα έθιμα του κάθε τόπου να “χρωματίζουν” τις γιορτινές ημέρες και να αποτελούν “όαση” χαράς για μικρούς και μεγάλους..

Στη Ρουμανία, την παραμονή των Χριστουγέννων, στους δρόμους αντηχούν οι χαρούμενες φωνές μικρών αλλά και... μεγαλύτερων που ψάλλουν τα κάλαντα. Σε ορισμένες, μάλιστα, περιοχές τα κάλαντα αναφέρονται στον Τραϊανό, τον Ρωμαίο αυτοκράτορα που κατέλαβε τη Δακία το 106 μ.Χ.

Οι παρέες των “καλαντάδων” γυρίζουν τα σπίτια και μοιράζονται ό,τι τους προσφέρουν οι σπιτονοικοκύρηδες: καρύδια, μήλα και τοπικά εδέσματα, όπως αλμυρά κουλουράκια.

Ένα άλλο έθιμο που διατηρούν οι “καλαντάδες” είναι ότι κρατούν ένα αστέρι- που

συμβολίζει το άστρο της Βηθλεέμ- όταν ψάλλουν τα κάλαντα. Το αστέρι φέρει χρωματιστά χαρτιά και καμπανούλες, ενώ έχει και παραστάσεις αγγέλων και τα κάλαντα με το αστέρι αντηχούν στα δρομάκια από τις 24 μέχρι τις 27 Δεκεμβρίου.

Την ημέρα των Χριστουγέννων το ψωμί μπαίνει κάτω από το τραπέζι για να φέρει καλοτυχία στο σπίτι και το γουρουνόπουλο αποτελεί το κυρίως χριστουγεννιάτικο γεύμα.

Στη Βουλγαρία, η έναρξη του εορτασμού των Χριστουγέννων είναι η 22η Δεκεμβρίου, ημέρα που γιορτάζεται ο άγιος Ιγνάτιος. Σύμφωνα με τις λαϊκές δοξασίες, η ημέρα αυτή είναι η αρχή της νέας χρονιάς, άρα είναι πολύ σημαντικό το ποδαρικό στο σπίτι να γίνει από έναν άνθρωπο που θα φέρει γούρι. Ο δανεισμός αποφεύγεται την ημέρα του αγίου Ιγνατίου, ώστε ο πλούτος να μείνει στο σπίτι όλο το νέο έτος.

Ανήμερα τα Χριστούγεννα διεξάγεται η τελετή των "Koleduvane", όπου νεαρά αγόρια, μεταμφιεσμένα, ψάλλουν τα κάλαντα και εύχονται υγεία και ευτυχία. Τα Χριστούγεννα ετοιμάζεται ένα ειδικό ψωμί (όπως η βασιλόπιτα της Πρωτοχρονιάς), όπου τοποθετείται ένα νόμισμα και το βράδυ κόβεται από τον ιδιοκτήτη και μοιράζεται στα μέλη της οικογένειας, αφού πρώτα ορισμένα κομμάτια κοπούν για την Παναγία και το σπίτι. Οι στάχτες από τα τζάκια που καίνε σκορπίζονται στα χωράφια για να φέρουν καρποφορία σύμφωνα με τις βουλγαρικές δοξασίες.

Στη Βουλγαρία δεν βάζουν ποτέ κρέας στο τραπέζι παραμονή των Χριστουγέννων, μόνο ανήμερα και φτιάχνουν επτά διαφορετικά πιάτα φαγητού την παραμονή των Χριστουγέννων, όπως ντολμαδάκια με κληματόφυλλα και ρύζι, βρασμένα φασόλια και πιπεριές, μαμαλίγκα-ψωμί από καλαμποκάλευρο. Δεν μαζεύουν ποτέ το τραπέζι που φάγανε πριν από τα Χριστούγεννα και αφήνουν το τζάκι αναμμένο μέχρι να ξημερώσει.

Στην Κροατία, η εορταστική περίοδος αρχίζει στις 6 Δεκεμβρίου, οπότε γιορτάζεται ο Άγιος Νικόλαος και στις 13 Δεκεμβρίου, την ημέρα της Αγίας Λουκίας. Ο Άγιος Νικόλαος φέρνει δώρα στα παιδιά που δεν έκαναν αταξίες όλη τη χρονιά. Το Χριστουγεννιάτικο τραπέζι κοσμεί ένα κομμάτι σανό με μία κόκκινη κορδέλα και ένα μήλο, που συμβολίζει τη γονιμότητα. Το σανό, μετά τις γιορτές, το ταΐζουν στα ζώα, σύμφωνα με τα έθιμα. Το Χριστουγεννιάτικο δέντρο στολίζεται με καρύδια, γλυκά, κεριά και γυάλινα παιχνίδια.

Στη Σερβία και στο Μαυροβούνιο τα Χριστούγεννα κόβουν ένα ψωμί με νόμισμα που ονομάζεται "cesnica" (τσέσνιτσα) και όποιος τύχει το φλουρί έχει καλοτυχία για τη νέα χρονιά. Στο τραπέζι σκορπούν άχυρα, όπως και στην Κροατία, για να

υπάρχει υγεία. Την παραμονή των Χριστουγέννων επίσης αγοράζουν μια βελανιδιά για να την κάψουν στο τζάκι ώστε να φέρει τύχη.

Στη Σλοβενία κυριαρχούν τα κάλαντα αλλά και το στόλισμα του χριστουγεννιάτικου δέντρου, ενώ κόβουν επίσης ψωμί-βασιλόπιτα “rotica” (πότιτσα) για υγεία και καλοτυχία.

Στην Αλβανία, όπως και στη Βουλγαρία, παλιά το φλουρί τοποθετούνταν στον μπακλαβά αλλά σήμερα υπάρχει η βασιλόπιτα, ενώ το φαγητό των Χριστουγέννων ήταν πιλάφι με αρνί και σήμερα κυριαρχεί η γαλοπούλα ως κύριο πιάτο. Στην Αλβανία στολίζουν δέντρο και τα παιδιά ψάλλουν τα κάλαντα όπως στις περισσότερες χώρες των Βαλκανίων.

Στη Βοσνία Ερζεγοβίνη συναντάμε, επίσης, τα κάλαντα και το στόλισμα του Χριστουγεννιάτικου δέντρου, ενώ ανήμερα τα Χριστούγεννα στο τραπέζι υπάρχει μοσχαρίσιο κρέας, πίτες και γλυκά.

Ανεξάρτητα από το πώς γιορτάζονται τα Χριστούγεννα σε κάθε μια από τις χώρες της Βαλκανικής, η ευχή είναι μία: “Ευχές σε όλους για χαρούμενες γιορτές και στον καινούργιο χρόνο πάμπλουτοι να ‘στε στη χαρά και πάμφτωχοι στον πόνο”.

Πηγές: ana-mpa- anwsxwmn.blogspot.gr